Εφημερίδα : *«Η Βραδυνή»*
Θεατρική κριτική : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
Θέατρο «Κιβωτός»
Αλ. Ρήγας - Δ. Αποστόλου : *«Το Δώρο»*
Σκηνοθεσία *: Αλέξανδρος Ρήγας*
Σκηνικά : *Γιώργος Γαβαλάς*
Κοστούμια : *Έβελυν Σιούπη*
Μουσική επιμέλεια : *Σταμάτης Γιατράκος*
Φωτισμοί : *Σάκης Μπιρμπίλης*
Ερμηνεύουν: *Χρύσα Ρώπα, Γιώργος Νινιός, Ελένη Καστάνη, Παύλος Κοντογιαννίδης.*

Το «Δώρο» του Αλέξανδρου Ρήγα και του Δημήτρη Αποστόλου εστιάζει την προσοχή του θεατή/ ακροατή σε λεκτικές δράσεις διογκωμένης υφολογίας η οποία στηρίζεται κυριολεκτικά στην επίκαιρη έκφραση. Ως μέσον που επικυρώνει την ελλιπή επικοινωνιακή πράξη, η λέξη γίνεται πρωταγωνιστής ενός εν εξελίξει δράματος που αφορά σε μια τρέχουσα κοινωνική πραγματικότητα ευτελών αξιών και σαθρών διανθρώπινων σχέσεων. Η παράσταση του θεάτρου «Κιβωτός» προκαλεί τον ψυχισμό του θεατή βιάζοντας την ακουστική του διάθεση και αισθητική, σε σημείο που αναρρωτάται κανείς αν πρόκειται για θέατρο ή για μια εν τη γενέσει της πράξη καθημερινότητας, δια της οποίας εκφράζεται δημοσία ορισμένη κατηγορία ανθρώπων της ελληνικής κοινωνίας. Στο ‘δίλημμα’ αυτό έγκειται ίσως το ενδιαφέρον της παράστασης, η οποία συνιστά στην ουσία έκθεση ενός περιστατικού με θεατρικά μέσα, δηλαδή με ηθοποιούς, με σκηνικά, με ειδικούς φωτισμούς κ.ο.κ. Πρόκειται για ένα θέατρο της προβολής εξόφθαλμων στιγμιοτύπων εντός των οποίων δεσπόζει η βία του λόγου και το αναμασημένο ‘ανέκδοτο’. Η επανάληψη των εκδόσεων οδηγεί στην κακέκτυπη αναπαράσταση μιας πραγματικότητας, η οποία αν δεν σε οδηγεί στην κατάθλιψη, σε αφήνει ψυχρό. Εντέλει η απαξία των πάντων σε κάνει να βαριέσαι μέχρις αηδίας. Τι είναι όμως αυτό που ωθεί δύο συγγραφείς στην παρουσίαση μιας φτηνής έκδοσης της ζωής του μικρομεσαίου σύγχρονου Έλληνα, ο οποίος επιμένει να ψηφίζει κόμματα και να βάζει τελεία και παύλα στην χαρά της ανθρώπινης επαφής; Μήπως οι συγγραφείς μας βλέπουν αυτό που κανείς δεν θέλει να δει; Και που όταν θέλει να το δει, το κάνει μόνο για να κοροϊδέψει τον διπλανό του ή για να ψευτογελάσει άκομψα αναγνωρίζοντας τα λόγια που ο ίδιος έχει πει άπειρες φορές; Μήπως η φρίκη που ξερνάνε οι ήρωες του «Δώρου» είναι μια αραχνιασμένη αλήθεια που τείνει να παγιωθεί έτσι ‘άνευρη’ και ούτως ή άλλως ακαταμάχητη;

Όπως και να ’χει το πράγμα, οι συγγραφείς του «Δώρου» τολμούν και πραγματοποιούν μια βαθιά τομή στην υπόσταση του σύγχρονου

ανεύθυνου- υπεύθυνου Έλληνα, γυρίζοντας το μαχαίρι στις πληγές που πονάνε περισσότερο: στην σχέση των δύο φύλων και στο σε διωγμό στην εποχή μας φιλότιμο. Με μαεστρία πλέκουν τον ιστό της αράχνης και μακιγιάρουν τα είδωλα της Λερναίας Ύδρας των διαπλοκών. Το έργο τους δεν περιέχει χαρακτήρες, περιέχει όμως μια ατέρμονη κραυγή σε ένα σχεδόν στατικό 'κρεσέντο', χωρίς πουθενά μια κάποια διακύμανση. Οι τέσσερις ηθοποιοί του εγχειρήματος ερμηνεύουν πιστά την απουσία ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών, με μοναδική απόκλιση τον Γιώργο Νινιό ο οποίος μέχρι το τέλος πιστεύει ότι ερμηνεύει ένα συγκεκριμένο ρόλο. Ο κ. Νινιός προσπαθεί μάταια να βγάλει λίγο 'ζουμί', λίγο ιδρώτα από μια ανθρώπινη φιγούρα σε σύγκρουση με κάτι.

Η φιγούρα ξεφεύγει και χάνεται στο «φλου» από όπου την ανασύρουν οι υπόλοιποι ηθοποιοί. Η Χρύσα Ρώπα, δεξιοτέχνης της μακρόσυρτης τσιρίδας δεν ξεχνιέται στιγμή, συνεχίζοντας με την έξοχη υπόδυση των σιωπών της, το απελπισμένο παράπονο πάνω από το πτώμα μιας σχέσης που έχει προ πολλού αγκυροβολήσει στην παράνοια.

Το ζεύγος Ελένη Καστάνη –Παύλος Κοντογιαννίδης ψάχνει αρχικά να βρει τον ρόλο του, κατανοεί εν συνεχεία το ρευστό της υπάρξεως ενός θεατρικού χαρακτήρα και αποφασίζει τελικά να παίξει μια στο σφυρί και μια στο πέταλο. Ο Αλέξανδρος Ρήγας σκηνοθετεί με βάση την ωμή περιρρέουσα ατμόσφαιρα ενός μη συγκεκριμένου υλικού αιτίου, αγνοώντας την ψευδαίσθηση της θεατρικής δράσεως προς όφελος μιας ενδιάθετης αποστασιοποίησης από το 'παραμύθι'. Έχω δε την εντύπωση ότι ο κ. Ρήγας δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στην σκηνογραφία, η οποία υφίσταται έτσι, χωρίς λόγο, για το θεαθήναι. Εντούτοις, ο σκηνογράφος Γιώργος Γαβαλάς δημιουργεί έναν κατοικήσιμο χώρο, έναν χώρο πιθανοτήτων και κυρίως δυνατοτήτων. Το «Δώρο» αφήνει μιαν ανεπαίσθητη ρωγμή στο σώμα του αλύγιστου δογματισμού : Όλα μπορούν να ξαναγίνουν…

Δημοσίευση: 12/12/2002